

DE TE FABULA NARRATUR
ANARCHO- KOMMUNISTA KIADÓ
OSZTÁLYHARCOS MESE RÉKA MANÓNAK

A Varázsecset / Kínai népmese

DE TE FABULA NARRATUR

Communist publications

**Childrens tale about the class struggle
to the Little Fairy Réka**

Ma Liang and his Magic Paintbrush

A Chinese folk tale

(Manónak , és a jövő kommunista generációjának : „ a múlt nem halott, a jelen kétségbeesetten egzisztál , a jövő általatok kap értelmet !)

A Varázsecset (Kínai népmese)

Élt egyszer messzi tengeren túl egy kisfiú, akinek Ma Liang volt - a neve. Apja, anyja meghalt, s ő már egész kicsi korától kezdve ábból élt, hogy száraz ágakat szedegetett az erdőben, hazavitte, és eladta tűzrevalónak. Jóraivaló, értelmes fiú volt Ma Liang, és mindig sokat gondolkodott, az járt az eszében, hogy ő bizony nagyhírű festő lesz, noha még arra sem tellett neki, hogy ecsetet vegyen magának. '

Hát egy reggel, amint az iskola melletti úton az erdőbe igyekezett fáért, benézett az iskolamester ; ablakán, és látta, hogy az iskolamester éppen festeget. Tágra nyílt szemmel bámulta a fűrgén mozgó kezét: egy-két ecsetvonással hogy varázsol tarka képet a finom selyemre. Besurrant az iskolába. Nagy bátran megszólította a mestert: "

- Mester, régi vágyam már, hogy festeni tanuljak. Nagyon kérlek, adj nekem egy ecsetet.

- Mi az ördög! - meresztette rá a szemét a mester. - Te koldus vakarcs, te akarnál festeni? Biztosan megkergültél !

Ezzel kilökte a legénykét az ajtón., De Ma Liangot nem lehetett eltéríteni szándékától.

- Hát a szegény ember gyereke nem tanulhat meg festeni ?! - támadt fel benne az indulat. Fejébe vette, hogy tanulni kezd, s ezután nem volt olyan -nap, hogy ne festegetett volna.

Valahányszor a hegyeket járta tűzrevalóért, egy-egy alkalmas faággal lépten-nyomon madarakat rajzolt a homokba; amikor meg nádért ment a folyóhoz, kezét beledugta a vízbe, és ned~es ujjá~al halat mázolt a parti sziklára; otthon pedig odújának négy falára véste

szegényes bútorainak mását. Telt, múlt az idő, és minthogy Ma Liang egyetlen napot sem mulasztott el rajzolás nélkül, képessége rahamosan fejlődött. akik látták képeit, szinte várták, mikor röppennek már el énekelve a - madarai, mikor buknak víz alá a halai, annyira élethűek voltak a rajzok. De Ma Liangnak még mindig nem volt ecsetje, pedig sókat ábrándozott róla. Egy este, belefáradva az egész napos munkába és rajzolgatásba, Ma Liang, alighogy lehajtotta fejét szalmazsákjára, tüstént mély álomba szenderült. Egyszer csak látja, hogy egy öreg ember, kinek hosszú fehér szakálla a földet söpri, eléje lép, és egy ecsetet nyújt át neki.

- Nagyon vigyázz rá - mondja biztatóan -, mert ebben az ecsetben varázserő van !

Ma Liang kezébe vette az ecsetet. Nehéz volt és fényes, vert arany nyele úgy tündökölt, mint a nyári csillagok.

--Csodaszép ez az ecset! - ujjongott Ma Liang. - Nagyon szépen köszönöm

De be se fejezhette szavait, mert az ősz szakállú öreg eltűnt. A legényke felriadt. Álom volt tehát! De mégsem álom, hiszen a varázsecset ott fénylett a kezében. Nézte, nézte, s azt sem tudta, hova' legény ámulatában.

Ma Liang fogta a varázsecsetet, és tüstént festett egy madarat. De alig készült el vele, a madár meglebbenti szárnyát, felszáll az azúros levegőbe, boldog dalba kezd, hogy Ma Liang szívét megörvendeztessé.

Halat is rajzolt varázsecsetével, fűgén perdült a hal farka, és beledobva magát a folyóba, fickándozni kezdett, hogy Ma Liangnak örömet szerezzen. Boldog elragadtatásában Ma Liang szólni sem tudott.

Ezután mindennap végigjárta faluját varázsecsetével, és festett, ami éppen kellett a szegényeknek: ekét, kapát, vödröt, olajmécsest. Ámde nem tudta sokáig megőrizni a titkot. A varázsecset híre csakhamar a falu gazdag földesúrához is eljutott; két szolga sietett a fiúhoz azzal a paranccsal, hogy tüstént jöjjön az úrhoz, fessen az úr gyönyörűségére.

Ha csak gyenge legényke volt is Ma Liang; bátorság dolgában sem szorult senki fiára. Ismerte ő jól az urakat, és akárhogy fenyegette zordon nagyúr, akárhogy hízelgett neki, ígért fűt-fát, egy képet sem volt hajlandó festeni neki. Haragra lobbant az úr, bezáratta Ma Liangot az egyik istállóba, hogy majd éheztetéssel megtöri.

Három nap múlva sűrű pehelykben kezdett hullani a hó, és étére, vastag,puha dunnával réterült aföldre, házra,fákra,mindenre.A földesúr,„gondolván, hogy ha az éhhalál meg is kímélte volna Ma Liangot, a metsző hideg úgyis elpusztította, bement az istállóba.. Amint az `ajtóhoz ért, látja, hogy a réseken vidám vörösén villószik _ át' egy kályha lángja, és finom, áradó ételszag csiklandja orrát. Bekukucskált az egyik repedésen; hát mit lát? Ma Liang hatalmas kályha mellett üldögél, és meleg lángost eszik. Az úr alig akart hinni a szemének. Hogy került, ide a kályha és a forró lángos a semmiből ? Csakhamar rájött, hogy biztosan úgy

festette őket Ma Liang., Tajtékozó dühvel szolgálért kiáltott, hogy öljék meg Ma Liangot, és ragadják el tőle a varázsecsetet. Be is rontott vagy tíz szolga az istállóba, de Ma Liangnak már addigra se híre, se hamva nem volt. Egy létrát találtak csupán az egyik falnak döntve, annak segítségével szökött meg a fiú. Tüstént a létrának rontott a nagyúr, de álig ért a harmadik fokrá, lebukfencezett a földre. És mire újból talpra ugrott, már a létra sem volt sehól.

Ma Liang megmenekült ugyan a földesúr karmaiból, de a faluban nem maradhatott, mert csak bajt hozott volna barátaira, akik rejtegették. Tudta, hogy el kell mennie messze-messze. Búcsút intett hát az ismerős kunyhóknak, és meghatottan suttozta:

- Isten veletek, drága barátok !

Aztán festett egy szép paripát, a hátára pattant, és elvágatott az országúton.

Nem jutott még messzire, amikor vad lódobogást hallott a háta mögött. Megfordult vágató lován, és látja, hogy a nagyúr csörtet utána lóháton, hús lakájával: Magasra tartott kezükben fáklyák lobognak, a rőt lángnyelvek, mint megannyi friss vérpatak, csordulnak le a nagyúr meztelen kárdjának villogó vasán.

Már csaknem a sarkában voltak. Ma Liang nyugodtan elővette varázsecsetét, és íjat meg nyílvezzőt festett vele. Aztán hátrafordult a nyeregben, rátette a vesszőt az íjra, s jól megfeszítette az i „Hijju!” A nyílvezző a földesurat találta. Az rábukott a ló nyakára, majd a földre henteredett. Ma Liang meg sarkamtyúba kapta paripáját, és a ló szélsebesén tört előre, mintha szárnya volna.

Ment, vágatott egész éjszaka, de száguldott másnap is mígnem alkonyat egy városhoz ért. Gondolta, egyelőre megtelepszik benne, mert szülőfalujától már elég messze jutott. Mivel azonban munkát sehogy sem kapott, festegetni kezdett, és a képeket eladta a piacon. De hogy titkát ki ne fűrkésszék, gondosan ügyelt arra, hogy a képek ne kelhessenek életre. Ezért csőr nélkül festette a madarakat, és a többi állatot is úgy, hogy egy lábuk hiányozzék.

Mégis megtörtént a baj. Darut festett az egyik reggelen, de szem nélkül. Ám nem ügyelve az ecsetre, egy tintacsöpp odafröccsent a szem helyére, és a daru azonnal kitérta a szárnyát és elrepült. Az eset híre persze lázba hozta a várost. Akadt mindjárt olyan minden lében kanál, aki jelentette a császárnak. Testőrök rohantak Ma Liangért, hogy az udvarba kísérik. Ma Liang nem akart menni, de a mesés ígéretek és a fenyegetések jobb belátásra bírták.

A legényké eleget hallott már a császár kegyetlenkedéséről, amivel a szegényeket sanyargatta, és gyűlölte a szíve mélyéből. Esze ágában sem volt, hogy szolgálatába szegődjék. Amikor a császár ráparancsolt, hogy sárkányt fessen, rút varangyot pingált helyette; amikor meg griffmadarat akart a császár, kakast festett. Az ocsmány varangy és a szemtelen kakas ott ugrált és röpködött sután a császár körül, szertesét pottyantva mocskát, amíg csak elviselhetetlen bűz nem lepte el az egész palotát. Akkor a császár dühében parancsot adott testőreinek, hogy tépjék ki a varázsecsetet Ma Liang kezéből, őt magát pedig vessék a legsötétebb tömlőc fenekére.

Most, hogy a varázsecsetet a magáénak tudta a császár, tüstént nekiült festeni. Először is festett egy aranyhegyet. Aztán úgy gondolta, hogy egy aranyhegy mégsem lesz elég, mellé festett hát még egyet, aztán még egyet, úgyhogy végül hatalmas hegylánc tornyosult a képen. De gondolnátok-e, mi történt az aranyhegyekkel, mikor a császár befejezte a festést? Bizony egytől egyig meddő kőszirtté váltak.

És mivelhogy a csúcsuk volt a legsúlyosabb, rögtön össze is omlottak, és a legördülő sziklatömbök majdnem összeroncsolták a lábát.

A császárt még ez sem gyógyította ki mohóságából. Kudarcot vallott az aranyhegyekkel? Nosza, nekiállt aranytégglákat festeni ! Mivolt az első téglával, nagyon kicsinek találta, és mellé festett nagyobbat. De ez sem volt elég, még nagyobbat akart, hosszú, hosszú fal kerekedett a képen, csupa nagyobb nál aranytégglákból. De gondolnátok-e, mi történt az aranyfallal amikor a császár befejezte a festést? Bizony, rettenetes óriás kígyóvvá változott,-amely kitátotta rózsaszín száját, és a császárra rontott. A császár ijedtében majd eszt vesztette. Szerencséjére testőrei idejében a segítségére siettek, különben biztosan bekapja és ott helyben lenyeli a félelmetes szörnyeteg.

A császár, amikor látta, hogy nem boldogul a varázsecsettel, előhozatta Ma Liangot, és mézes-mázos szavakkal ígért aranyat ezüstöt neki, de még az egyik királylány kezét is felajánlotta.

Az ifjú látszólag mindenbe beleegyezett, elfogadta az ajánlatot, de agya közbén gyorsan működött, s fortélyos tervet eszelt ki a császár ellen. Az pedig elégedettén visszaadta a varázsecsetet.

- Fess nekem hegyeket, pompás nagy erdőket - kezdte megint a parancsolgatást a császár.

- Ha hegyeket festek - felelte alázatosan a fiú -, esetleg vadállatok rontanak rád az erdőből. Jobb lenne tán, ha a tengert festeném le neked.

A császár lépre ment. Megpararicsolta Ma Liangnak, hogy fesse le elsőnek a tengert.

A fiú kapta a varázsecsetet, egy vonás, két vonás, és máris ott csillogott a császár szeme előtt a parttalan, krisztálytisza óceán. Kék felszíne sima volt, és ragyogott, mint hatalmas nefrittükör.

- Miért nincs hal ebben a tengerben? - kérdezte a császár, amikor belenézett.

Ma Liang apró pöttyöket szórt a képre bűvös ecsetjével, és tüstént a szivárvány minden színében pompázó halak bukkantak fel a vízben. Sustorgott a tenger csapdosó uszonyaik körül, vidoran fickándoztak egy darabig, aztán lassan, elúsztak, be a nagy víz közepe felé. A császár elragadtatva bámulta a tarka halsereget; s amikor a halacsák már-már eltűnedeztek a távoli mélyben, türelmetlenül ráparancsolt a legényre:

- Gyorsan, gyorsan! Fess nekem egy szép hajót! A halak után akarok menni !

Ma Liang hatalmas vitorlást festett a vízre. Beszállt a császár, a császárné, a hercegek és hercegkisasszonyok, beszállt a sok miniszter és udvaronc. Néhány ecsetvonással szelet is festett Ma Liang. Finom fodrok borzalódtak a vízre, és a vitorlás előresíklott.

A császár azonban kicsinyelte a sebességet. A hajó orrában állva süvöltötte a part felé:

- Erősebb szelet !

Néhány erélyes ecsetvonás a bűvös écsettel, és máris nagy szél kerekedett. A tenger felmorajlott, s dagadó, fehér vitorlákkal szökkent a hajó a tenger közepe felé.

Ma -Liang újabb ecsetvonásokkal támasztott vad vihart. Bögött a tenger, tornyos hullámok csaptak egymásnak, a hajó hánykolódott. - Csendesedjék a szél - ordított a császár tele torokkal. - Csendesedjék már, hallod-e !

De Ma Liang mintha mit sem hallott volna. Serényen forgatta a ~ bűvös ecsetet. Veszett haraggal hánykolódott a tenger, hullámok csaptak át a fedélzeten.

A császár bőrig ázva kapaszkodott a főárbocra, ~és öklét rázva üvöltött a szélbe.

Ma Liang azonban semmivel sem törődve festett, festette a szelet. Förgőszél űzött fekete felhőt maga előtt, elsötétült az ég, roppant hegyként tornyosultak a hullámok a hánykolódó~hajó fölé, tajtékzó tarajuk az eget söpörte. Ekkor eget-földet rázó csattanással villám cikázott át az égen, a hullámok ráomlottak a hajóra, pozdorjává törtek az árbocok, és a hajó örökre eltűnt a hullámok mélyéd. A császár minisztereivel együtt a tenger mélységes fenekére süllyedt.

A császár halála után Ma Liangnak és varázsecsetének híre messze földön elterjedt. De hogy magával Ma Lianggal mi történt aztán, biztosan senki nem tudja .

Sokan azt mesélik, hogy azután is a világban -bolyongott, és - bűvös ecsetjével mindenütt valóra festette a szegény nép álmait.

Pillanatképek : tézisek a népmese háttéréhez

A régi Kína az ázsiai termelési mód talapzatán álló Leviatán államainak egyike (1) „ Ez a társadalom bürokratikus mert a széles paraszti alapon nyugvó tömeget társadalmi piramis, amelynek közbenső emeletein a kisszámú függő helyzetű ,alárendelt és lenézett kereskedői osztály és kézműves réteg helyezkedik el,a csúcsot jelentő mandarinátus koronázza és határozza meg. Mindenekelőtt a kölcsönös ellenőrzés és általános gyanakvás rendőri légköre, amelyből nincs menekvés mert a legmagasabb rangú hivatalnokok is ki vannak téve az igazságszolgáltatás önkényes jellegének.

Az írástudó-hivatalnokok és államuk tökéletes ideológiai kifejezési formára leltek a konfucionizmus tanában. A konfucionizmus amely az ókorban a lesüllyedt nemesség valamint a művelt értelmiség forradalmi rétegének az ideológiája volt, a Hah-kortól (i.sz.206-I.sz.220) kevéssel a császárság megalapítása utáni időktől kezdve már államdoktrinává vált.

A konfucionizmus hirdette erények : a tisztelet, az alázat, a szelídség, engedelmesség, odaadás és önkéntes meghajlás a felettesek és idősebbek előtt, egytől egyik a hierarchia támogatóivá váltak. Az ősök és a család kultusza mindössze alkalmas kiegészítésül szolgált. A már kibontakozó konfucionizmus nem vallásos racionalizmusa és konformista hagyománytisztelete nagyon is megfelelt annak a politikai elitnek amelynek legfőbb gondja az volt, hogy örök időkre fenntarthassa magát”

A taoizmus (tao-csia) antifeudális (írja a szerző mikor egyébként kritizálja a feudalizmus fekete –fehér alkalmazását a Kinai osztályviszonyokra) hagyomány és államellenes , misztikus és anarchista (egy kapitalizmus előtti társadalomra használva e jelző abszurd és történelmietlen !) : a tan lényege az ember (és főképpen az állam) be nem avatkozása(vu-vej) a természeti és az emberi világegyetem ügyeibe, amelyeket önműködően szabályozz az abszolútizált természet(a tao) az eszményi társadalom a kis autonóm (paraszti) közösség, az uralkodó eszménye pedig –ha van egyáltalán uralkodó. A mozdulatlan Bölcs , aki nem avatkozik be semmibe, s a természetet tekinti példaképnek. „(2)

Kafka ismerhette jól a mennyi birodalom bürokráciáját ihletője is lehetett tán . A gépezet szörny , Leviatán gyomra , mechanisztikusan és ocsmányul töretlenül emésztette az élők világát . Ha valamely festőnövendéknek volt elég kapcsolata és seggnyalási képessége feltornázhatta magát a társadalmi ranglétrán ha még oly szegénységből jött is. Nem így mesénkben ahol egyszerűen képen röhögik Ma Laiangot. Van aki mesterember maradt, van aki hivatalnokká tornászta magát , netán akadémikus festővé válhatott, hiszen nagy szükség volt piktorokra akiknek el kellett végezniük az alja munkát is. Szerényen népkönyvek illusztrátoraként végezte, temlomokat ékesítő falifestőként, netán ősök portréit pingálökká válhatott. (3) Ebben az értelemben a mese démonizálja a mennyek birodalmának társadalmát, hiszen kis barátunk nyomban lapátra kerül mikor festő növendéknek jelentkezik.

A kádár korszakban egyes alkotók a meseírásba menekültek . Így Nemes Nagy Ágnes is .Az aranyecset meséjében közölte társadalomkritikáját az államkapitalizmus édenkertjéről , egészében felhasználva az eredeti Varázsecset zsűzséjét. Közölte miképpen vélekedik arról a bolsevik parancsuralmi társadalomról amely minden személyes és proletár autonómiát megsemmisít ,mindent és mindenkit önfeladóvá formál , számos esetben a maga képére , ill. alattvalóvá . lakájja torzít eközben a munkásosztály egésze hathatósan kussol az elidegenedés paradicsomában .

A harc folytatódik : Leviatán ellen !

Jegyzetek :

1, „ A keleti despotizmus és stagnálás hegeli felfogását egyértelműen az „ázsiai termelési mód közvetlen előzményeként értékelhetjük. Marx azonban e mozzanat esetében is a megszüntetve - megőrzés dialektikájával viszonyul Hegel (és elődei) fejtegetéseihez . A termelés és a tulajdon azonosításából kiindulva az „ázsiai” társadalmak alapzatát a törzsi – községi földtulajdonban találta meg, amelynek lényege az , hogy az egyén csak törzse, közössége tagjaként viszonyulhat a földhöz. E közösség mely nem a termelés, a reális elsajátítás következményeként , hanem előfeltételeként jelenik meg a törzsi-ösközöségi társadalmakban, azután is fennmarad, hogy felsőbb összefoglaló egységként e bázison megszerveződik az állam. A törzsi-közöségi alapzat egyben azt is jelenti , hogy a despota, a korábbi felfogásoktól eltérően , eredetileg nem önmagát, hanem a közösséget képviseli s e címen sajátítja el a többletmunkát „ írja Weiner György . Megérné egy halottidézést hogy a tanácskommunista Cajó Brendel és Van Xuyet miért is nevezik feudális államnak a régi Kinát , mikor esküdtt ellenségük Sztálin is annak tartotta , mindezt főleg azok után, hogy a harmincas években lezajlott vita során a „Kreml hegyi réme „ hosszú időre ellehetetlenítette szakszerű használatát az ázsiai termelési mód alkalmazásának. Tökei Ferenc és körei mindvégig Marxot követik (Engels maga e fogalmat nem használta !) akit újabban a szintén nem sztálinista Szerdahelyi István Marxxal egyetemben bírál . Homályosságai, pontatlanságai , ellentmondásos levezetései okán. A radikális baloldali körökben is járatos ragyogó képeségű elemző Etienne Balázs Max Weber bürokrácia elméletével tarkítva lép át a nagyfalon , de emellett rendkívül jelentősnek véli a marx-i felfogást. És akkor még a Kinai marxistákra nem is utaltunk ... akik kénytelenek voltak felsőbb utasításra „félfeudális- félgyarmati „birodalomnak titulálni a kapitalizmus előtti Kinát.

2, Minderről radikálisan , behatóan írt Etienne Balázs : Gazdaság és társadalma régi Kinában alkotásában, Európa kiadó 1976., ahonnan eme levezetések is származnak .

3, Miklós Pál : A Sárkány szeme műve , Corvina kiadó alapos betekintést enged ebbe a sajátos világba.

DE TE FABULA NARRATUR

Communist publications

Childrens tale about the class struggle to the Little Fairy Réka

„ Dedicated to the Little Fairy, our children, our sisters and brothers, our comrades and to the ever existing revolutionary communist movements trusting that the Tale will strengthen the class conscientiousness of workers of all ages „

Manifesto promulgated by „Agitation Imp“

„We have to train people who criticise capitalism and fight against it, who do understand the difference between the revolution of training and the training for revolution.“ We have to bring up children who hate and despise the capitalist society, who do understand why their childhood is so miserable and why they have to face the society of monotonous education, getting up early, religious education, hypocrisy as well as fetishism of commodities and alienation. We have to bring up children who can make a distinction between the educator and the charlatan, the man with the stick depicted by Dickens. All the capitalist play-schools, day-nurseries, schools are equal to dragging to workbenches, socialising for capitalist values. We have to bring up children who think that the caterwauls of the national anthem is an empty ritual and who prefer singing songs taken from Brecht's The Begger's Opera to serving the nation. We have to bring up children who do understand that Waldorf schools produce idealist, puerile, psychically injured persons who piss in their trousers every time when they face a problem they can't solve. We have to bring up children who vomit on Christmas eve because they do understand that their parents have to work a lot in order to buy those story-books and who realize that religions make transcendent hocus pocus and propagate the hierarchy of the spirit and monastic order meanwhile trying to make us victims of their ideology and praxis. We have to bring up children who reject the upper status of the parents and start to fight the „Holy family“ as soon as possible. We have to bring up children who hate work but understand that it is a social constraint. We have to bring up children who spit at sport tournaments but like playing and realize the creativity in themselves and in the community.

We have to bring up „Imps“ who play together with the gipsy child at the playground and dare to steal chocolate in the supermarket and help their mothers when those try to steal

something on the market. We have to bring up children who realize the beauty in the leaves, the passing time in the rivers, who can hear the wind singing. We have to bring up children who start using the works of Lucianus, Villon, Bosch, Rabelais, Blake, Shelley, Heine, Marx, Engels, Dostoevsky, W. Morris, Rimbaud, Gorter, Gorky, Pannekoek, Ruhle, Kafka, Lukács in the twenties, the Progressives of Cologne, Bordiga, Platonov, Jean Vigo, Bunuel, Eisenstein, Lajos Kassák, Debord and study all these together with the revolutionary tales and who know that class-conscious collective action is more effective than all the words, voices and pictures. „The child is not a little Robinson. His or her intellectual development stems not only from the experiences of his or her individual praxis. The child is influenced by the former results of the society from the very beginning which are mediated also by the educators.”

The communists have to give special attention to education in their radical class struggle. On the other hand we know, that this is not everything, only one possible way to struggle for us. We know that the integrating power of the capitalist machinery is pervasive, powerful and merciless. Against this the only option remains that a new class conscious generation will grow up which rejects and hates capitalism, flying on the fast winds which blow towards the communist future – as the expansion of capital in time means only death for us.

These tales with the spirit of class struggle should be weapons in our hands. They are our partners, friends and comrades educating us for the proletarian revolution. Spread these to the Manós, and you too Manós, spread these in all the four directions! „ They knew it already in the world of Antiquity: De Te Fabula Narratur. Even though the children don't know Latin, or even the proverb, they will understand the tale in the context of their own world. In reality they will forget about the goat in the tale and replace it with themselves, the master and their father working for the master. „ (G.Rodari)

Ma Liang and his Magic Paintbrush

A Chinese folk tale

Legend has it that there once was a young boy named Ma Liang. His mother and father both died early, thus leaving him on his own, only able to cut firewood and grass to make a living. As a youth, he already enjoyed learning to paint, though he didn't own even a single painting brush!

One day, he walked past the entrance of a small school. Inside he saw the painting instructor holding a brush and painting away. Without thinking, he stepped inside and addressed the instructor: "I want to learn to paint. Can you lend me a brush to use?"

The teacher glared at Ma Liang. "Ba!" He hacked a mouthful of spit on Ma Liang's face and scolded him: "A poor child wants to pick up a brush, does he? You want to learn to paint?! Hah! In your dreams!" When he finished, he had Ma Liang promptly thrown out the door.

Yet Ma Liang was an ambitious child, and he said: "Why can't poor children hold a brush? Why can't we learn how to paint? I want to learn to paint!"

From then on, he was determined to learn how to paint. Every day he would practice diligently. When he went to the mountains to cut wood, he would pick up a dry stick and scrape at the sand, learning to draw birds. When he went near the river bank to cut grass, he would dip a blade of grass in the river and would practice painting fish on the stones. At night, he would return home, grab a piece of charcoal, and on the wall of his dwelling he drew again everything he had practiced drawing during the day.

Though he didn't have a brush, Ma Liang still persisted in learning to paint. As the years went by, not a day went by that Ma Liang didn't practice. The four sides of his abode were eventually completely covered in paintings. And of course he improved very quickly. The birds he painted were just short of flying away, and the fish he depicted were very close to swimming off downstream. Once, he painted a small hen at the entrance to the village, and a hawk circled over it in the sky all day long. Another time, he painted a black wolf behind the mountains, which in turn frightened the sheep and cattle to the point that they would no longer dare to graze behind that mountain. But Ma Liang still didn't have a brush!

Oh! How he wished he could have his own brush!

One night, Ma Liang was lying on his bed. In a daze from the day's strenuous work and exhausted from painting practice, he fell straight asleep the moment he lay down. The exact timing is uncertain, but not long after Ma Liang fell asleep, the little dwelling burst into a rainbow of light. An old white-bearded man appeared, gave Ma Liang a paintbrush and said, "This is a magic brush. You must use it wisely." Ma Liang took the brush and gazed at it. It emitted a brilliant golden light. Taking it in hand, he felt that it was heavy. Ecstatic, he bounced off his bed and cried: "Thank you, old man!" Before Ma Liang could finish speaking, he noticed that the white-bearded old man had already disappeared.

Surprised by the disappearance, Ma Liang woke up, rubbed his eyes, and realized it had all been a dream! And yet it had also not been a dream: was the brush not grasped firmly in his hand? Filled with excitement, Ma Liang burst out of his house running and began knocking on door after door, waking up all of his companions to tell them: "I have a brush!" And all the while it was the middle of the night!

He used the brush to paint a bird. Rustling its wings, the bird soon flew off into the sky and began chirping a song for Ma Liang to hear. He used the brush to paint a fish. The fish curved its tail, making its way into the water and then began to swim. It then started to shake and wiggle about, breaking into a dance for Ma Liang to see. Ecstatic, he said: "How wonderful this magic brush is!"

Every day after Ma Liang acquired his brush, he would paint for the poor people of his village. If a house did not have a plow and hoe, he would paint a plow and hoe for them. If a house lacked an ox to plow the fields, then he would paint them one. If a house was missing a waterwheel, he would paint them one. Should any home be missing a stone mill, Ma Liang would be sure to paint them one.

As there are no walls under heaven that do not talk, the news soon spread to the ears of a rich, yet wicked lord of a nearby manor. This lord had always been a greedy tyrant, and so he sent two retainers to arrest Ma Liang and bring him back to paint for him. Although Ma Liang was young, he was born with an iron will. He saw through the lord's malicious intent, and no matter how the lord attempted to deceive him or frighten him, wishing to have gold coins painted for him, Ma Liang refused to paint. The lord had him locked in the barn without food, so that Ma Liang's only option would be to paint gold coins.

At night, snow fell and blew about, eventually accumulating into a thick layer on the ground. The lord thought, "With things as they are now, Ma Liang will certainly give in." He walked out to the barn and took a look around, but all he saw was a bright red light emanating from within the barn, with a faint, savory scent of food. He thought it to be strange, so he stealthily crept inside to take a look. Ah! Ma Liang was burning a pile of firewood, steadily roasting a fire and eating a steaming millet pancake! The lord knew that this fire and the pancakes were painted by Ma Liang using the magic brush. In a huff he shouted for his retainers, ordering them to come and seize Ma Liang's magic brush!

Many fierce retainers broke into the barn, but none could see Ma Liang. All they could see was a ladder resting against the back wall of the barn. Ma Liang had used the dark of night to his advantage. He had climbed up the ladder and jumped over the wall. The lord hastily ordered his retainers to pursue Ma Liang up the ladder. The retainers didn't make it more than three steps up the ladder before falling back to the ground. Apparently, this ladder had been painted by Ma Liang and his magic brush!

Ma Liang left the wicked lord's manor. He knew he could no longer live in this town, and facing his village he waved goodbye, quietly saying: "Friends, I will return." Ma Liang used his magic brush to paint a large steed, jumped onto the horse's back, and went galloping off down the road.

He hadn't been riding for long when suddenly all he could hear was loud thrashing behind him. Looking back, the lord emerged from the darkness riding on a fast horse and carrying a bright torch. In the lord's other hand he held a gleaming steel knife, and behind him could be seen a group of retainers quickly gaining on Ma Liang.

Seeing how they would catch up to him at any moment, Ma Liang calmly used his magic brush to paint a bow and then an arrow. He loaded the arrow into the bow and then "whoosh" went the arrow just before it pierced the lord's horse. As the horse began to tumble, the lord threw himself off the horse's back and jumped down to the ground. Ma Liang whipped his steed hard, hastening it to gallop so quickly it nearly took flight. Ma Liang ran down the road like this for days and nights on end. On arriving in a small town, he noticed that he was already very far from home. It was here that he decided to live temporarily.

He painted many pictures and took them to various neighborhoods to sell. Because he was afraid people would know of him, he wouldn't allow the things he painted to come to

life. To do this, the things in the paintings would either be missing a mouth or would have a broken leg.

One day, Ma Liang painted a white crane without eyes. But a drop of ink accidentally splashed onto the crane's face. The white crane opened up its eyes and flew off into the sky. This caused quite a sensation throughout town. The local official soon sent word of the event to the emperor. An imperial edict passed, assigning men to bring Ma Liang to the capital to paint for the emperor.

Ma Liang refused to go, so they dragged him off by force. Ma Liang had heard many stories of how the terrible emperor would bully commoners which had left him with a deep hatred for the ruler in his heart. How could he be willing to paint for the emperor!? The emperor called on him to paint a dragon, but instead he painted a giant gecko. The emperor told him to paint a phoenix, but Ma Liang instead painted a giant crow. The giant gecko and the giant crow were both very ugly looking. They would run about the imperial palace shrieking and sometimes even began to fight, turning the inside of the palace to shambles!

The emperor was greatly angered. He ordered his bodyguards to rob Ma Liang of his magic brush and throw him into the blockhouse. When the emperor got ahold of the magic brush, he began to paint. First he painted a mountain of gold. His greed still unsatisfied, he continued to paint another and another, followed by another and another! He painted many overlapping mountains of gold. After he was done he looked again. Where was the mountain of gold? All he saw was a big pile of stones! The top was too heavy and pressed down on the bottom, causing it to collapse to the floor, nearly injuring the emperor's own legs.

The emperor still wouldn't give in. He thought to himself, "If I can't paint a mountain of gold, then I'll just paint some gold bricks." When he finished painting one, he felt it was too small. After painting another, he thought that one, too, was also small. Finally, he painted a enormously long gold brick. When he was finished he looked at it again. Where was the brick of gold? All that was there was an incredibly long python! The large mouth stretched ajar and seemed like a basin filled with blood. It then rushed straight at the emperor! Fortunately the bodyguards were able to rescue him quickly, otherwise, the emperor would have long been eaten by the giant python.

The emperor was left with no other option: all he could do was set Ma Liang free. He also made some kind promises that, generous though they were, Ma Liang knew were insincere. He was promised he would be given a fortune of gold and silver, and that the emperor would bestow him with a high-ranking title.

Yet Ma Liang really only wished to get his magic brush back, so he pretended to accept the emperor's offer. The emperor was very pleased that Ma Liang accepted and returned the magic brush to him so he could paint for him.

The emperor thought: "A mountain of gold can't be painted, nor can a gold brick. Then why not paint a money tree? Gold grows on money trees and with just a slight shake an endless stream of falling gold can be collected! It's perfect!" Ma Liang was then told to paint him a money tree.

Ma Liang had made up his mind, and without speaking he lifted the magic brush and painted one long stroke. A great, boundless sea appeared before their eyes. The blue water contained not a single ripple, but shined brightly like a large jade mirror.

Seeing what Ma Liang had done, the emperor became very displeased. His face became distorted as he shouted: "I wanted a money tree! Who told you to paint a sea?"

Ma Liang then used his magic brush to add a small island in the center of the vast sea. On the island he then painted a tree. Ma Liang replied, "Is this not your money tree?"

The emperor saw the tree on the island and felt the bright, gold light shining off of it hit his eyes. His throat choked on his own saliva and he then burst out into hysterical laughter. Very anxious to get to the tree he told Ma Liang: "Hurry up and paint a boat! I want to reach the island and shake the money tree!"

Ma Liang painted a boat, in which the emperor boarded along with many of his soldiers. Ma Liang painted a few gusts of wind, soon causing the water to ripple and turn into thick waves that began moving the boat.

The emperor was feeling antsy. He complained that the boat was moving too slowly and from the bow called out: "More wind! More wind!..." Ma Liang painted a few more crude gusts of wind. The sea was now full of large waves and the ship's sails were swollen full. The ship now sailed very quickly toward the center of the sea. Ma Liang added a few more big gusts of wind and the sea became violent and roared. The turbulent waves rolled over one another, causing the boat to tilt dangerously.

The emperor became afraid and waved his arms at Ma Liang to indicate his concern. He yelled: "Enough wind! Enough wind!..."

Ma Liang pretended not to hear and continued painting more wind. The sea became angry and waves attacked the boat. The boat tilted sideways, throwing its occupants about.

The emperor was hit by waves and his entire body became drenched. He grabbed onto the mast of the boat and yelled repeatedly: "Too much wind! The ship's going under! Don't paint any more!"

Yet Ma Liang wouldn't stop painting wind. The more powerful the wind was, the more thick dark clouds formed above, causing thunder, lightning, and an onslaught of heavy rain. The fiercer the waves became, the more the water seemed like an endless chain of decaying walls pressing up against the ship.

The ship tipped over and broke apart. But what about the evil emperor? He was gone, seemingly having drowned and sunk to the bottom of the sea.

This is how the story of "Ma Liang and the Magic Brush" was passed down. However, what happened to Ma Liang afterward? No one is certain. Some say he headed back to his hometown to be with his old comrades. Others say that he drifted all over, painting for the poor.

Gondolkodó Antikvrium

gondolkodo.mypressonline.com - DE TE FABULA NARRATUR

e-mail: gondolkodo@citromail.com

